

- ΕΛΛΑΔΑ
- ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΜΕ
- ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟ ΜΙΤΣΕΡΟ
- ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
- ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ - ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ
- ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ

Μετα την υποστήριξη του ΑΚΕΛ προς τον Κυπριανου

Η ΕΔΕΚ ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Άμεση ανάγκη για σοσιαλιστικό πρόγραμμα

Με την ανακοίνωση του Προέδρου Κυπριανου ότι προτίθεται να διεκδικήσει την προεδρία για άλλη μια πενταετία ο προεκλογικός αγώνας αρχίζει πια να παίρνει την τελική του μορφή. Ήδη τα τέσσερα βασικά κόμματα της Κύπρου έχουν ανακοινώσει τις προθέσεις τους ενώ ο εξωκοινοβουλευτικός χώρος δεν φαίνεται να έχει οτιδήποτε να προσφέρει. Όλα δείχνουν πως έχουμε μπροστά μας μια τριπλή αναμέτρηση Κληρίδη-Κυπριανου-Λυσσαρίδη.

Ταυτόχρονα με την ανακοίνωση της υποψηφιότητας Κυπριανου δόθηκε στη δημοσιότητα το μίνιμουμ πρόγραμμα ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ που θα αποτελέσει την προεκλογική πλατφόρμα του προέδρου και έγινε ευρύς ανασχηματισμός της Κυβέρνησης. Η συνεργασία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ προκάλεσε την άμεση αντίδραση τόσο του κ. Κληρίδη όσο και του Δρα Λυσσαρίδη.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Όπως θα περίμενε κανείς η αιχμή της επίθεσης του κ. Κληρίδη είναι η «συμμετοχή των κομμουνιστών» στη Κυβέρνηση. Κατηγορεί τον Κυπριανου πως «εγκατέλειψε την πολιτική του Μακάριου να κρατά Τους κομμουνιστές μακριά της κυβερνήσεως» και προειδοποιεί για κινδύνους που θα προκύψουν από τυχόν εκλογική επιτυχία του μετώπου ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ. Θυμίζει την ρήξη ΑΚΕΛ-Κυπριανου και κηρύσσει «ανένδοτο» αγώνα ενάντια στην «ανίερη συμμαχία» τους σήμερα.

Ο Δρ. Λυσσαρίδης από την άλλη κατηγορεί τον κ. Κυπριανου ότι το νέο υπουργικό συμβούλιο είναι υπουργικό συμβούλιο εκλογικών σκοπιμοτήτων που δεν εγγυάται την αδιάβλητη διεξαγωγή των εκλογών.

ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ωστόσο στο επίπεδο του τυπικού αστικοδημοκρατικού πλαισίου το ΑΚΕΛ και το ΔΗΚΟ παίζουν το παιχνίδι σύμφωνα με τους κανόνες του. Δύο κόμματα συμφωνούν σ' ένα κοινό πρόγραμμα, δημιουρ-

γουν μια κοινή επιτροπή για την παρακολούθηση της εφαρμογής του και ο πρόεδρος διορίζει υπουργικό συμβούλιο που θα εφαρμόζει την πολιτική του κόμματος του, που από τώρα και στο εξής είναι το μίνιμουμ πρόγραμμα ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ.

Από τη στιγμή που οι δημοκρατικές διαδικασίες του αστικού πλαισίου γίνονται δεχτές καμμία επίθεση στη βάση της «αντιδημοκρατικότητας» δεν μπορεί να γίνει πιστευτή. Αν το ΑΚΕΛ και το ΔΗΚΟ μπορέσουν να πείσουν τους ψηφοφόρους τους ότι το πρόγραμμα τους αξίζει τον κόπο να εφαρμοστεί, αν μπορέσουν να πείσουν ότι μπορούν να το εφαρμόσουν, θα κερδίσουν τις εκλογές χωρίς καμμία αξιόλογη παράβαση των δημοκρατικών κανόνων.

Κι αν ακόμα υποθέσουμε τις πιο δυσμενείς εξελίξεις για το μέτωπο ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ, μια τριπλή αναμέτρηση Κληρίδη-Κυπριανου-Λυσσαρίδη θα καταλήξει τελικά σε νίκη του Κυπριανου. Η ΕΔΕΚ όσο κι αν υποθέσουμε αύξηση της δύναμης της δεν μπορεί τελικά να φτάσει στη δεύτερη θέση. Έτσι αν υπάρξει δεύτερος γύρος εκλογών θα είναι αναγκασμένη να ψηφίσει ενάντια στον Κληρίδη.

Η ΛΥΣΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Αυτή η πραγματικότητα είναι φανερό σ' όλους. Γι' αυτό γίνονται επίμονες υποθέσεις για τη λύση Ιωαννίδη. Αυτή η λύση προϋποθέτει την κάθοδο του Ιωαννίδη σαν «υπερκομματικού» υποψήφιου με κύρια υποστήριξη από τα μικρά κόμματα (Ε.Κ., ΠΑΜΕ-

ΝΕΔΗΠΑ), απόσυρση της υποψηφιότητας Κληρίδη, και υποστήριξη του από την ΕΔΕΚ στο δεύτερο γύρο. Είναι βέβαιο πως ο ίδιος ο Ιωαννίδης σκέφτεται σοβαρά κάθοδο του στις εκλογές και οπωσδήποτε πρέπει να κάμει γνωστές τις προθέσεις του αυτές τις μέρες.

Ωστόσο η αλύση Ιωαννίδη δεν έχει σοβαρή πολιτική βάση. Αν τελικά υιοθετηθεί δεν θα είναι παρά μια αντι-ΑΚΕΛική συμμαχία χωρίς καμμία εσωτερική συνοχή που θα μεταφέρει την αντιπαράθεση σε ένα επίπεδο όπου κανένα πραγματικό πρόβλημα δεν θα μπορεί να λυθεί. Όσο για την υποστήριξη της ΕΔΕΚ στο δεύτερο γύρο είναι δύσκολο να δει κανείς πως μπορεί να υπάρξει.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Φυσικά αυτό το αστικοδημοκρατικό παιχνίδι παίζεται πάνω στις πλάτες της εργατικής τάξης. Ούτε ο Κυπριανου ούτε ο Ιωαννίδης έχουν να προσφέρουν τίποτε το νέο για τους εργαζόμενους. Μέσα στη συνεχιζόμενη ύφεση της οικονομίας το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης θα συμπιέζεται και η ανεργία θα αυξάνεται κάτω από οποιοδήποτε δεξιο πρόεδρο. Κανένα μίνιμουμ πρόγραμμα με

οποιοδήποτε δεξιο κόμμα δεν μπορεί να αλλάξει αυτή τη πραγματικότητα.

Μια ματιά στο μίνιμουμ πρόγραμμα ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ είναι αρκετή να το επιβεβαιώσει. Αναπόφευκτα ο άξονας του προγράμματος βρίσκεται στη διαβεβαίωση ότι δεν επιδιώκεται αλλαγή του κοινωνικού συστήματος και η αναφορά στην παρέμβαση του κράτους στην οικονομία έχει τη μορφή της διαβεβαίωσης προς τους κεφαλαιοκράτες ότι θα είναι ουσιαστικά ανύπαρκτη.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ

Θα νόμιζε κανείς πως αυτή η ολοκληρωτική υποχώρηση του ΑΚΕΛ στον οικονομικό τομέα θα εύρισκε την εξισορρόπηση της σ' ένα σαφές πρόγραμμα δράσης άλλου, και ιδιαίτερα στο εθνικό θέμα. Όμως οι ίδιες γενικές ασάφειες χαρακτηρίζουν κι εδώ το μίνιμουμ πρόγραμμα. Καμμία διέξοδος δεν προσφέρετε, κανένα μέτρο που δεν έχει ακόμα δοκιμαστεί και αποτύχει.

Η μοναδική καινοτομία που φέρνει το μίνιμουμ πρόγραμμα είναι αυτή η ίδια η ύπαρξή του. Φαίνεται πως το μόνο που ενδιέφερε την ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι να κάμει ένα ακόμα βήμα προς την αναγνώ-

ριση της από τους αστούς πολιτικούς σαν μια συνταγματική δύναμη μέσα στα αυστηρά πλαίσια της αστικής δημοκρατίας.

ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Όμως το σύστημα, μέρος του οποίου η ηγεσία του ΑΚΕΛ προσπαθεί να γίνει βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεωκοπίας. Οι προσπάθειες της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να το σώσουν δεν μπορούν να φέρουν κανένα αποτέλεσμα και μαζί του θα χρεωκοπήσει και η ίδια. Η συνεργασία με τον Κυπριανου δεν πρόκειται να την σώσει από την βάνανυση επίθεσης της δεξιάς: καμμία υποχώρηση από μέρους της δεν θα την κάμει αποδεχτή στους αστούς που θα γράφουν εναντίον της με την πρώτη ευκαιρία.

Με τις πρώτες δυσκολίες οι αστοί θα εγκαταλείψουν τους συνεργάτες του ΑΚΕΛ και θα χτυπήσουν βίαια την εργατική τάξη. Σε περιόδους κρίσης μόνο η δικτατορία των αστών ή η δικτατορία του προλεταριάτου αποτελούν πραγματικές λύσεις. Η αναζήτηση μέσων λύσεων από τα εργατικά κόμματα το μόνο που καταφέρνει είναι ο ιδεολογικός αποπλισμός της εργατικής τάξης.

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΛΛΑΔΑ:

Παρ' όλες τις αλλαγές που έφερε η νίκη της εργατικής τάξης ενάντια στη Δεξιά στις 18 Οκτώβρη με την εκλογή του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, σ' ένα συγκεκριμένο χώρο τίποτα δεν έχει αλλάξει: κι αυτός είναι το εργοστάσιο, όπου η σκληράδα του εργοδότη και της εκμετάλλευσης συνεχίζεται αμείωτη, κι όπου οι εργάτες δεν κάνουν τίποτ' άλλο παρα να αμύνονται ενάντια στις απολύσεις στην τρομοκρατία και στην εντατικοποίηση της δουλειάς.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι μάζες των Ελλήνων εργαζομένων πίστωσαν με χρόνο και υπομονή την κυβέρνηση τους, την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Και είναι διατεθειμένες να την πιστώσουν με ακόμα περισσότερο χρόνο και υπομονή εφόσον βλέπουν να γίνονται σταθερά βήματα προς την κατεύθυνση της εξάλειψης της εκμετάλλευσης και καταπίεσης που υφίστανται από τους αστούς. Μόνο μ' αυτή την έννοια μπορεί να αποκτήσει νόημα για τους εργαζομένους η αλλαγή την οποία έχει υποσχεθεί η νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση.

Μ' αυτά στο νου δεν μπορεί παρα να μας ανησυχούν οι μετακλογικές δηλώσεις του Έλληνα πρωθυπουργού. Σε πρόσφατη ομιλία του προς την κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ ο Αντρέας Παπαντρέου δήλωσε:

Υπάρχει ασφαλώς ένα στοιχείο στη δουλειά μας, ένας αγώνας που κάνουμε, που δεν απευθύνεται στο σοσιαλισμό, αλλά απευθύνεται στον εκσυγχρονισμό, γιατί οι δομές στην Ελλάδα είναι βασισμένες σε πολλούς τομείς σε προκαπιταλιστικά μοτίβα...

Πιστεύει δηλαδή ο Έλληνας πρωθυπουργός πως ο εκσυγχρονισμός και η ανάπτυξη της Ελληνικής οικονομίας μπορούν να επιτευχθούν μέσα από το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής, με πρωταγωνιστή τον Έλληνα αστο κεφαλαιοκράτη;

«...Θα στηριχτούμε στην ιδιωτική πρωτοβουλία», «Θα δώσουμε νέα δάνεια και κίνητρα» απαντά μέσα από δήλωσή του μετά την άνοδο στην κυβέρνηση.

ΤΑ ΤΑΞΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΔΕΝ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΝΤΑΙ

Δεν μπορούμε παρα να προειδοποιήσουμε πως η εμμονή της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ σ' αυτή την πολιτική δεν έχει παρα να τη φέρει σε κάποιο στάδιο σε σύγκρουση με τους ίδιους τους εργαζόμενους που τον περασμένο Οκτώβρη την ανέβασαν στην κυβέρνηση. Απλά και μόνο γιατί είναι εντελώς αδύνατη η επίτευξη μιας αναπτυξιακής πορείας για την Ελληνική οικονομία στη βάση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Οι αστοί επενδύουν μόνο στη βάση του κέρδους. Τις πιστώσεις, τα δάνεια, τα κίνητρα, τις φορολογικές απαλλαγές, τους τις έδινε απλόχερα η Νέα Δημοκρατία σε βαθμό που μόνο το 1/6 (!) του κεφαλαίου που επενδύονταν ανήκε στους Έλληνες κεφαλαιοκράτες - το υπόλοιπο τόπαιρναν από τις καθεστώσεις του Ελληνικού δημοσίου, κι από εξωτερικό δανεισμό. Επιπλέον η Νέα Δημοκρατία εξασφάλιζε για τους αστούς την λιτότητα και την τρομοκρατία των εργατών σαν επίσημη πολιτική. Παρ' όλα

αυτά οι Έλληνες κεφαλαιοκράτες για χρόνια τώρα περιορίζουν τις επενδύσεις τους ριζικά, έτσι που το επίπεδο των επενδύσεων το 1981 να βρίσκεται κάτω απ' αυτό του 1973! Γιατί παρ' όλα τα κίνητρα, παρ' όλη την τρομοκρατία των εργατών, τα ποσοστά κέρδους των κεφαλαιοκρατών πέφτουν. Προτιμούν να βάζουν τα λεφτά τους σε τράπεζες και να παίρνουν πάνω από 20% (τα Ελληνικά εποίτοκια είναι ψηλά) παρα να τα ρισκάρουν σε αβέβαιες επενδύσεις. Τι είναι λοιπόν αυτό... το οποίο μπορεί το ΠΑΣΟΚ να προσφέρει στους Έλληνες αστούς το οποίο δεν μπορούσε η Δεξιά;

Η κρίση της Ελληνικής οικονομίας πηγάζει όχι από την κακή διαχείριση από μέρους της Δεξιάς, αλλά από τις εσωτερικές αντιφάσεις του καπιταλισμού - η κρίση είναι δομική! Απόδειξη αυτού είναι το ότι δεν περιορίζεται στην Ελλάδα αλλά είναι παγκόσμια. Οποιαδήποτε προσπάθεια από μέρους των σοσιαλιστών για καλύτερη διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος είναι εκ των προτέρων καταδικασμένη σε καταστροφική αποτυχία.

Τι έχει να πει πάνω σ' αυτό ο Αντρέας Παπαντρέου; Στο βιβλίο του «Μετάβαση στο Σοσιαλισμό» γράφει:

«Μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια δεν μπορεί να υπάρξει διέξοδος από την κρίση». «Η κρίση είναι δομική και βαθιά. Για να βγούμε απ' αυτή χρειάζεται ριζική αλλαγή της κοινωνικής δομής».

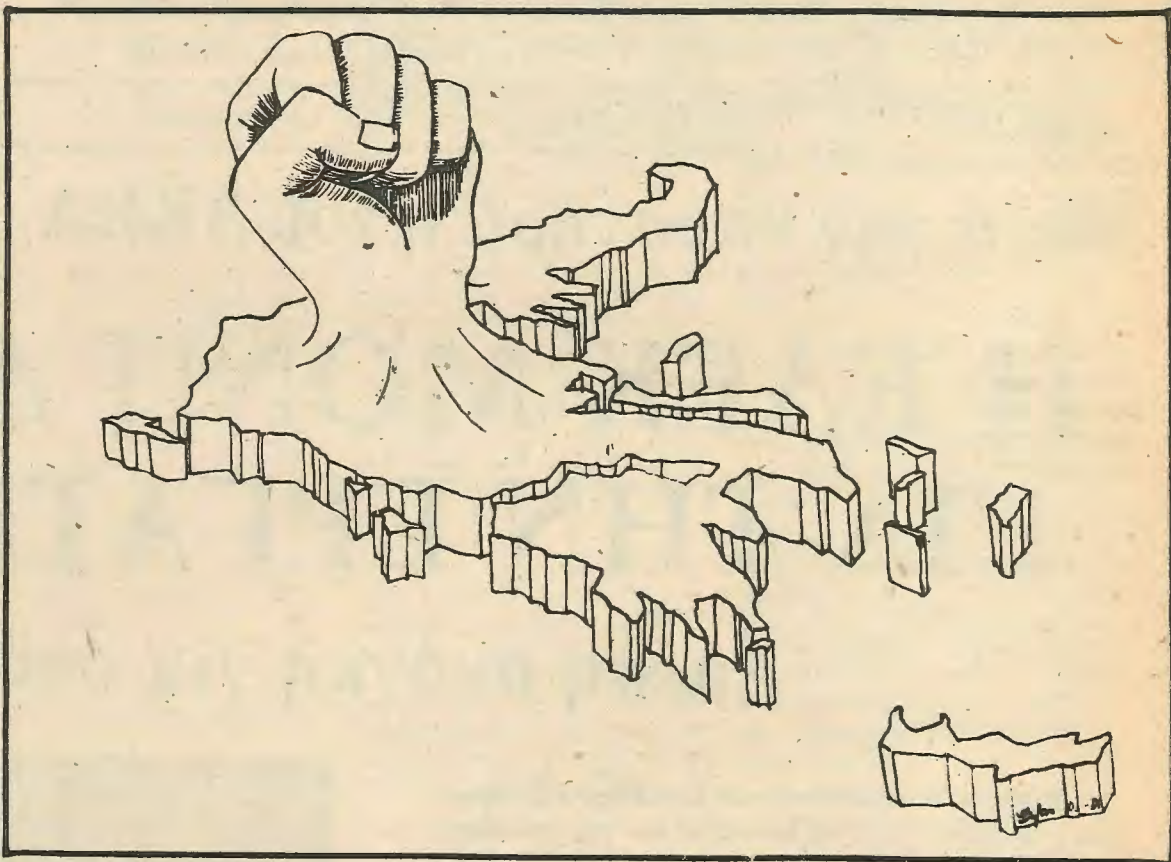

Παρακάτω στο ίδιο βιβλίο λέει:

«Υπάρχουν βέβαια και ορισμένες άμεσες δομικές αλλαγές που εξασφαλίζουν υπονόμευση των στρατηγικών κέντρων της οικονομικής ολιγαρχίας. Ποιες είναι; 1) η κοινωνικοποίηση του χρηματοδοτικού - τραπεζικού συστήματος 2) η επιβολή κεντρικού ελέγχου στο μεγάλο εισαγωγικό και εξαγωγικό εμπόριο 3) η κοινωνικοποίηση των στρατηγικών μονοπωλιακών μονάδων».

Πως μεταφράζονται αυτά μετά την επιτυχία στις εκλογές;

ΤΟΛΜΗΡΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ - άμεση αναγκαιότητα

«Σχεδιάζουμε να μετοχοποιήσουμε μέρος από το χρέος των προβληματικών επιχειρήσεων, αλλά δεν θα αγγίζουμε τις μετοχές των ιδιοκτητών εκτός αν θέλουν να τις πωλήσουν - πρέπει να βασιστούμε στη ιδιωτική βιομηχανία.»

Κι αν ήταν αυτά μόνο μεταβατικά μέτρα για την άμεσως επόμενη περίοδο; Όχι.

«Αυτή είναι η πολιτική μας που θα ισχύει για όλο το πενταετές πρόγραμμα.»

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ:

1. Το ΙΚΑ είναι χρεωκοπημένο και εδώ και τρεις μήνες δεν έδωσε στους συνταξιούχους τις αυξήσεις που δικαιούνται γιατί οι βιομήχανοι χρωστουν 16 δισ. δραχμές. Αντί η Κυβέρνηση να δημεύσει τις περιουσίες αυτών των κυρίων και να αναλάβει τις βιομηχανίες τους, τους επέτρεψε να τα δώσουν σε 48 δόσεις και δίχως τοκούς!

2. Ο προϋπολογισμός που κατέθεσε η Κυβέρνηση είναι του ύψους των 923 δισ. δραχμών. Για να τον καλύψει αύξησε την φορολογία. Οι άμεσοι φόροι αυξήθηκαν από 125 δισ. δραχμές πέρυσι κατά 46,1% σε 182,6 δισ. φέτος και οι έμμεσοι φόροι από 255,3 δισ. αυξήθηκαν κατά 54,4% σε 394 δισ. Νοούμενου ότι

οι έμμεσοι φόροι πλήττουν κατά κύριο λόγο τα φτωχα στρώματα, και ότι το 62,5% των άμεσων φόρων τα πληρώνουν οι μισθωτοί, ο προϋπολογισμός είναι, όπως είπε ο ίδιος ο Λάζαρης «μια θυσία για το λαό.»

3. Τό νομοσχέδιο κινήτρων για επενδύσεις προβλέπει την ΔΩΡΕΑΝ παραχώρηση εκατοντάδων εκατομμυρίων στους βιομήχανους, σε ποσοστό 20% - 50% της συνολικής επένδυσης!! Προβλέπει ακόμα αφορολόγη-

τες εκπώσεις από τα καθαρά κέρδη της σε ποσοστό από 60% - 90%, πρόσθετες αποσβέσεις καθώς και γενναιόδωρη επιδότηση επιτοκίων.

Αυτά τα μέτρα δεν ταιριάζουν σε σοσιαλιστές. Εδώ πληρώνουν οι εργαζόμενοι για να κάνουν κέρδη οι αστοί. Ο λαός δεν ψήφισε ΠΑΣΟΚ για να συνεχίσει να κάνει θυσίες όπως αυτή του προϋπολογισμού. Σίγουρα όχι! Ο λαός ψήφισε ΠΑΣΟΚ για να σταματήσει να θυσιάζεται στο βωμό του κέρδους!

Το ΠΑΣΟΚ πρέπει να προχωρήσει αποφασιστικά. Μόνο τολμηρά σοσιαλιστικά μέτρα μπορούν να λύσουν τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας. Η κρατικοποίηση του τραπεζικού και μονοπωλιακού κεφαλαίου αποτελεί άμεση επιταγή. Ελέγχοντας έτσι τα 70% - 80% της ελληνικής οικονομίας, η κυβέρνηση μπορεί να προχωρήσει μαζί με τους εκπροσώπους των εργαζομένων στον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας - το όπλο των σοσιαλιστών που μαζί με την εργατική δημοκρατία θα ανοίξει νέους ορίζοντες στις τύχες των λαών.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

1885: Στην πιο αναπτυσσόμενη καπιταλιστική οικονομία οι Αμερικανοί εργοδότες πίνουν το αίμα των εργατών. Πολλές ώρες δουλειάς για ένα ξεροκόμματο. Οι συντεχνίες βρίσκονται σε τρομακτική άνοδο, εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες οργανώνονται για τη μάχη. Στο Συνέδριο των εργατών Αμερικής παίρνεται η απόφαση για το οκτάωρο.

1η του Μάη 1886: Μέρα δράσης. Γενικές απεργίες και διαδηλώσεις παραλύουν τον Αμερικάνικο καπιταλισμό. Στο Σικάγο οι κεφαλαιοκράτες προσπαθούν να κτυπήσουν την απεργία φέρνοντας απεργοσπάστες. Οι απεργοί αντιδρούν δυναμικά.

Η αστυνομία, πιστό όργανο στα χέρια των κεφαλαιοκρατών, κτυπά τους απεργούς και σκοτώνει μερικούς.

Την άλλη μέρα μετά από κάλεσμα της απεργιακής επιτροπής η εργασία του Σικάγου μαζεύεται έξω από τα εργοστάσια έτοιμη να διαφυλάξει την απεργία.

Η αστυνομία, ενισχυμένη με το στρατό τρέχει στο κάλεσμα των εργοδοτών και αρχίζει να χτυπά τους απεργούς εργάτες. Πρώτος νεκρός της ημέρας αυτής μια γυναίκα. Το πουκάμισο της βαμμένο κόκκινο από το αίμα της μετατρέπεται σε σημαία. Οι μάχες κρατούν ως τη νύχτα.

Την άλλη μέρα ξεσπά άγρια τρομοκρατία και οι φυλακές γεμίζουν εργάτες και εργάτριες. Εφτα καταδικάζονται σε θάνατο. Ακολουθεί μαζικό κίνημα διαμαρτυρίας, σε διεθνή κλίμακα. Στις 11 του Νιόβρη απαγχονίζονται οι τέσσερις άπαφτοι. Δύο χρόνια μετά η Διεθνής Ένωση Εργατών ορίζει την 1η του Μάη σαν την μέρα αγώνα των εργατών όλου του κόσμου ενάντια στο διεθνή καπιταλισμό.

Απο τότε όσο κι αν προσπάθησαν οι αστοί να μετατρέψουν την Πρωτομαγιά σε μια άκακη γιορτή λουλουδιών παραμένει για την παγκόσμια εργατική τάξη μια μέρα τιμής για τους αγωνιστές που έπεσαν, μια μέρα για να επιδείξει τη ρωμαλέα της δύναμη, μια μέρα για να βάλει μπροστά τις πιο βασικές επιδιώξεις κι απαιτήσεις της, μια μέρα διαδήλωσης της διεθνιστικής ταξικής αλληλεγγύης.

Αυτο το νόημα πρέπει να δώσει και η Κυπριακή εργατική τάξη στην παγκόσμια μέρα της εργασίας.

Ενότητα κι αγώνας. Προγραμματική Ενότητα των εργατικών κομμάτων κι οργανώσεων. Ενότητα Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων. Αντιιμπεριαλιστικός, αντικαπιταλιστικός αγώνας για την εξάλειψη της καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Για μια κοινωνία χωρίς ταξικούς κι εθνικούς διαχωρισμούς. Για μια κοινωνία που δεν θα χύνει το τίμιο αίμα της εργασίας στο βωμό του κέρδους μιας χρεωκοπημένης κι οπισθοδρομικής οικονομικής ολιγαρχίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ανοικτή επιστολή της Νικαραγουανής κυβέρνησης στον Ρήγκαν

Αγαπητοί Συντρόφοι,

Σας στέλλω για δημοσίευση την πιο κάτω επιστολή που εμφανίστηκε στις 21 Μαρτίου του 82 στην εφημερίδα (Barricada) επίσημο εκφραστικό όργανο του εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου Σαντινίστας μετά τις φοβέρες του Ρήγκαν εναντίον της Νικαραγουανής επανάστασης.

«Γράφουμε για να δώσουμε μαρτυρία από τον Νικαραγουάνο και Αμερικάνικο λαό, για να πούμε την ιστορία μας στις επόμενες γενιές. Το κάνουμε αυτό σκόπιμα με ψυχική συγκίνηση, για να δώσουμε μια εικόνα, όχι μόνο των ουσιαστικών γεγονότων, αλλά και για τα αξιολογούμενα ιδανικά, όλων των λαών του κόσμου.

Εσύ κύριε Ρήγκαν αντιπροσωπεύεις την πιο δυνατή χώρα του κόσμου, ενώ εμείς, ζούμε, σε μια μικρή και υπανάπτυκτη χώρα. Αντιπροσωπεύεις την κινητήρια δύναμη για κυριαρχία, εκμετάλλευση, ανταγωνισμό. Εδώ εμείς παλεύουμε για ακεραιότητα, αλληλεγγύη και ανεξαρτησία.

Υπολογίζεις στις εμπειρίες από μαζικές εισβολές στο Βιετνάμ, Δομινική Δημοκρατία, Παναμά, Κούβα και Νικαράγουα. Εμείς στηρίζουμε τις απελευθερωτικές εμπειρίες αυτών των λαών.

Από τον καιρό του Ζελαία και του Ζελετον, και μέχρι τον Σαντίνο μέσα από την ιστορία του FSLW (εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο Σαντινίστας), η χώρα μας έχει γίνει χώρα μάχων μεταξύ των τεχνολογικά καλά εξοπλισμένων στρατιωτών σας εναντίον των ξυπόλυτων ανθρώπων μας, μεταξύ των ιμπεριαλιστών σας διπλωματών και της φιλοσοφίας του λαού μας, μεταξύ των συμμάχων σας στην Νικαράγουα (διαφοροί δικτάτορες κλπ) και των συμμάχων μας στις ΗΠΑ (Αμερικανικός λαός) μεταξύ των επεκτατικών σας πολέμων και των απελευθερωτικών μας πολέμων. Τώρα η ιστορία επαναλαμβάνεται. Ενώ εσείς υποστηρίζετε στρατιωτικές και καταπιεστικές κυβερνήσεις εμείς υποστηρίζουμε τους πιο δημοκρατικούς λαούς και κυβερνήσεις στον κόσμο. Ενώ εσείς σταπαλάτε ώρες να ανακαλύψετε ψευτίες εναντίον της Νικαράγουας, κάνετε εμάς να σπαταλούμε ώρα να διακηρύττουμε τις ψευτίες σας από την ιστορία με τη φωτογραφία και το υποτιθέμενο στρατιώτη. (Η Αμερικάνικη κυβέρνηση, προσπαθεί με ψεύτικα γεγονότα να δείξει ότι η Νικαράγουα έχει αναμειχθεί στο Ελ Σαλβαδόρ υπέρ των ανταρτών, ώστε να δικαιολογήσει στρατιωτική της επέμβαση στη Νικαράγουα).

Θα μπορούσες κύριε Ρήγκαν να σταματήσεις το πόλεμο σου και να αφήσεις τον κόσμο της αμερικάνικης ηπείρου να ζήσει με ειρήνη μαζί με τους άλλους λαούς του κόσμου και να απολαμβάνει την κοινωνική του ζωή. Θα μπορούσες επίσης να σταματήσεις να ανακατεύεις άλλες Λατινοαμερικάνικες κυβερνήσεις σε ένα πόλεμο ο οποίος δεν βοηθά κανένα, εκτός τους τράπεζιτες και επιχειρηματίες, ενώ καταστρέφει τη ζωή των μέσων ανθρώπων.

Ενώ κάνουμε οτιδήποτε για

να δυναμώσουμε τις εμπορικές μας σχέσεις με ευρωπαϊκές χώρες, μας κτυπάς με το ΝΑΤΟ και βάζεις χέρι στη δική μας Καραϊβική θάλασσα ενώ καλούμε για ειρήνη στην Κεντρική Αμερική και υποστηρίζουμε την πρόταση Μεξικού και Γαλλίας για ειρήνη, εσύ βοηθας τις στρατιωτικές κυβερνήσεις της περιοχής με το να τους προμηθεύεις με στρατιωτικούς συμβούλους. Ενώ εμείς προσπαθούμε να μάθουμε το κόσμο μας να διαβάζει και να γράφει, εσύ βοηθας αντεπαναστατικές ομάδες που λειτουργούν στις Οντούρες να δολοφονούν τους εθελοντές δασκάλους μας. Ενώ εμείς εισηγόμαστε για δικαίες συνομιλίες στο Ελ Σαλβαδόρ, εσύ μας απαντάς με στρατιωτικές βάσεις στον Ειρηνικό και Ατλαντικό Ωκεανό. Ενώ εμείς είμαστε για ειρήνη, εσύ είσαι για πόλεμο κύριε Ρήγκαν. Αυτή την ώρα έχεις συγχίσει τα πάντα. Μας έχεις κατηγορήσει για στρατιωτικές ετοιμασίες και δεν συνειδητοποιάς ότι τώρα που υπάρχει κίνδυνος εξωτερικής επέμβασης (από την Αμερική), η νεολαία μας έχει αφιερώσει τα Σαββατοκύριακα και την ελεύθερη ώρα της μετά το σχολείο και τη δουλειά για εκπαίδευση στις λαϊκές πολιτοφυλακές των Σαντινίστας. Αυτός δεν είναι στρατός κύριε Ρήγκαν, αλλά λαός εφοδιασμένος με το επαναστατικό πνεύμα του Σαντίνο. Δεν είναι μόνο μια χώρα, αλλά όλες οι χώρες οι οποίες αμύνονται εναντίον οικονομικής, στρατιωτικής, διπλωματικής και πολιτιστικής εξαθλίωσης. Οπου βλέπεις «Κομμουνιστική επιρροή» δεν υπάρχει τίποτε άλλο αλλά διεθνείς αλληλεγγύη και κοινά συμφέρον-

τα μεταξύ όλων των καταπιεσμένων λαών του κόσμου.

Αλλά αυτή τη φορά πήγες πολύ. Πρέπει να ενωθείς με το Κογκρέσο και τη δημόσια γνώμη στην Αμερική, να ξανασκεφτείς και να λάβεις υπόψη τις συνέπειες της πολιτικής σου.

Δεν είναι μόνο το θέμα ειρήνης στην Καραϊβική και Κεντρική Αμερική, αλλά θέμα παγκοσμίου ειρήνης, κάτι που μπορεί να επηρεάσει την Αμερική σου, και τον κόσμο σου, όπως έγινε στο Βιετνάμ, όπου πολλοί αμερικάνοι πολίτες μοιραζόντουσαν την λύπη του Βιετναμικού λαού.

Η πολεμοφίλη πολιτική σου, μπορεί να πετύχει μόνο κάτω από μια περίπτωση: Εάν ο λαός μας το έβαζε κάτω μπροστά στις φοβέρες σου. Για σένα, για να μάθεις αν υπάρχει τέτοια περίπτωση, μην ρωτήσεις το πεντάγωνο ή τους ηλεκτρονικούς εγκεφάλους της ΣΙΑ γιατί δεν έχουν ευαισθησία και δεν μπορούν να πούνε την αλήθεια. Συμβουλευσου την ιστορία και θα δεις ότι οι απαντήσεις τώρα, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η δυνατότητα καταστολής όλου του κόσμου με τα όπλα που διαθέτει τώρα η Αμερική. Δεν θα μπορέσεις να επιβάλεις την γνώμη σου με αυτό τον τρόπο. Στην περίπτωση της Νικαράγουας οι πιλόττοι σου μπορεί να σκοτώσουν όλο το λαό του Σαντίνο αλλά ακόμη και αυτο δεν θα σε κάνει νικητή κύριε Ρήγκαν».

Οί παρενθέσεις δικές μου

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΧΝΙΩΤΗΣ
ΑΜΕΡΙΚΗ

Την Τρίτη 28 Απρίλη, ορισμένοι συντρόφοι τοιχοκολλούσαν διαφημιστικές αφίσες για την κινηματογραφική παράσταση που προγραμματίζουμε στις 19 του Μάη. Πίσω τους ένα συνεργείο από ΕΔΕΚίτες κάλυψε ΚΑΘΕ ΜΙΑ από τες αφίσες της Σοσιαλιστικής Έκφρασης με αφίσες της ΔΕΟΚ.

Καθοδηγητής τους, ένας από τους έμπιστους της γραφειοκρατίας, γνωστός για τους τραμπουκισμούς του ενάντια σε υποστηρίχτες της Αριστερής Πτέρυγας.

Αυτο που έχουμε να πούμε στους συντρόφους της ΕΔΕΝ που από φανατισμό κάλυψαν τες αφίσες μας, είναι πως αν θέλουν να μας αντιπετυχηθούν να το κάνουν πολιτικά. Με την ενέργειά τους το μόνο που πετυχαίνουν είναι να εκθέτουν τους εαυτούς τους. Ιδιαίτερα στη σημερινή περίοδο που κάθε αριστερή φωνή, κάθε υποστηρίχτης της υποψηφιότητας της ΕΔΕΚ είναι πολύτιμος, τέτοιες ενέργειες βλάπτουν μόνο την ΕΔΕΚ και το εργατικό κίνημα γενικά.

Καλούμε τους τίμιους συντρόφους να σέβονται τες αφίσες άλλων αριστερών και να αρνούνται υπακοή στον στείρο φανατισμό του κάθε γραφειοκράτη.

Συν. Επιτροπή.

ΚΥΠΡΟΣ - ΛΕΥΤΕΡΗ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

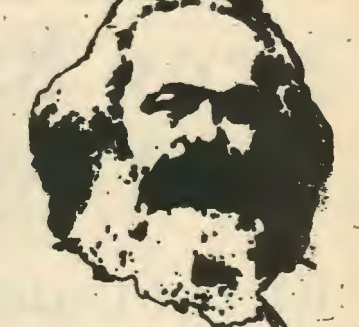

ΕΡΓΑΤΙΑ

ΕΡΓΑΤΕΣ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

«Αφήστε την άρχουσα τάξη να τρέμει... Οι εργάτες δεν έχουν να χάσουν τίποτα εκτός απ' τις αλυσίδες τους και έχουν να κερδίσουν έναν κόσμο δίκαιο. Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!»

Κοντά στον εργάτη του σημερινορού, τον Νικητή του Αυριού!

Νέες απολύσεις στην Ε.Μ.Ε.

ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ενότητα κι αγώνας ενάντια στις απολύσεις

Μετα από τις μαζικές απολύσεις που έγιναν από το Μεταλλείο Χρωμίου τις απολύσεις στο Μεταλλείο Αμιάντου από την Ελληνική Μεταλλευτική Εταιρεία (ΕΜΕ) μέσα στο 1981 το ολοκληρωτικό κλείσιμο του Μεταλλείου Χρωμίου το Μάρτιο '82 η διεύθυνση της ΕΜΕ ανακοίνωσε στις συντεχνίες Μεταλλωρύχων ΠΕΟ-ΣΕΚ ότι μέχρι τέλος Απριλίου θα απολυθούν 175 περίπου εργατοπαλλήλοι από τους 285 που απασχολούνται στην περιοχή Μιτσέρου, με το δικαιολογικό ότι η τιμή του Χρυσού στην παγκόσμια αγορά έχει μειωθεί και είναι ασύμφορο για την εταιρεία να συνεχίσει την ανόρυξη του.

Ενώ οι διαπραγματεύσεις μεταξύ συντεχνιών και διεύθυνσης ΕΜΕ συνεχίζονται, για να καταβάλει προσπάθειες η εταιρεία να απασχολήσει όσο το δυνατό περισσότερους επηρεαζόμενους εργατοπαλλήλους που πρόκειται να απολυθούν σε άλλες βιομηχανίες της όπως, εργοστάσια Βασιλικού, Τσιμεντοποιείο, Λιπάσματα και στο Μεταλλείο Σκουριώτισσας, η ΕΜΕ έδωσε στους απολυμένους εργάτες τα χαρτιά των απολύσεων τους. Προς τι τότε η κάθε διαπραγμάτευση μεταξύ συντεχνιών-ΕΜΕ; Για ποιο σκοπό;

Σε μια περίοδο όπως αυτή που μπαίνει ο τόπος μας, με την οικονομική κρίση να βαθαίνει και το κλείσιμο επιχειρήσεων και τις απολύσεις να έχουν γίνει συνηθισμένο φαινόμενο η στάση των συντεχνιών πάνω στο θέμα των μεταλλωρύχων πρέπει να θεωρείται το λιγότερο παθητική.

Απο την επίσκεψή μας στην περιοχή Μιτσέρου στις 14 του Απριλίου μας με συνομιλία μας με εργάτες απολυμένους και μη, φάνηκε καθαρά ότι οι συντεχνίες κράτησαν μία καθαρή παθητική στάση απέναντι στο θέμα.

Πριν να κοινοποιηθούν οι απολύσεις προς τους εργάτες οι συντεχνίες δεν εκαναν καμία γενική συνέλευση όλων των εργατών για να αποφασίσουν μέτρα υποστήριξης προς τους απολυμένους αλλά συζητήσαν από μόνες τους να απασχοληθούν άλλοι, να τους δοθεί μια αποζημίωση εκτός του πλεονασμού και να δημιουργηθούν νέες βιομηχανίες. Όμως αφού οι εργάτες έχουν ήδη απολυθεί με ποιο μοχλό πίεσης θα πιέσουν την εταιρεία να δεχτεί τα

εισοδήματός που έχουν για να ζουν σε περιπτώσεις απειλούμενων απολύσεων;

1) Κατεβαίνοντας ενωμένοι όλοι οι εργάτες σε απεργία με αίτημα «Δουλέια σε όλους με μειωμένο ωράριο αλλά χωρίς μείωση μισθού».

2) Σχηματίζοντας επιτροπές για έλεγχο των αιτιών του κλεισίματος ή της μείωσης της παραγωγής.

3) Να εκλεγουν επιτροπές για τον έλεγχο των επενδύσεων και διαχειρίστας (Η ΕΜΕ στο Μιτσέρο αγόρασε μηχανήματα σε πολύ ψηλές τιμές που χρησιμοποιούνται μόνο για λίγο διάστημα. Αν οι εργάτες είχαν έλεγχο στη διαχείριση ασφαώς δεν θα αγόραζαν αυτά τα μηχανήματα αλλά θα μπορούσαν να νοικιάσουν με πολύ πιο λίγα λεφτά.)

4) Να δημιουργηθούν μέσα απασχόλησης ή να γίνουν εκμεταλλεύσιμοι διάφοροι χώροι της περιοχής Μιτσέρου για όλους τους εργάτες που απολύονται (π.χ. Στο μεταλλείο Μιτσέρου λειτουργεί το μεγαλύτερο πλυντήριο μεταλλευμάτων στην Εταιρεία. Η εταιρεία αρνείται να δουλέψει αυτό το πλυντήριο και λειτουργεί το πλυντήριο Βασιλικού που είναι πιο μικρό με την δικαιολογία της αποστάσεως.

Εξ άλλου, όπως μας ανέφεραν οι εργάτες, το πλυντήριο Βασιλικού είναι χαλασμένο εδώ και 6 μήνες και η ΕΜΕ δεν χρησιμοποιεί το πλυντήριο Μιτσέρου και απολύει εργάτες διότι δήθεν είναι ασύμφορο.

Να μετακινήσουν τα αχρηστά του μεταλλευμάτων (τα κοινά «πάζα»)

5) Οι επηρεαζόμενοι να μπουκναι και να εκπαιδευτούν σε άλλους κλάδους της βιομηχανίας, χωρίς όμως χαμηλότερα των μεροκαματιών όπως εισηγήθηκε η εταιρεία. (Η εταιρεία ζητά από μερικούς να αλλάξουν τόπο απασχόλησης, δηλ. αν είσαι ηλεκτροκόλλητης να μετακινήθεις στο συνεργείο του ασβέστη αλλά να αποκοπεί ένα μέρος του μεροκαματίου.)

6) Το επιτακτικότερο όμως αίτημα των εργατοπαλλήλων της ΕΜΕ αλλά και γενικά όλου του εργατικού κινήματος και προπάντων των αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Είναι να μην θέμα στη Βουλή για κρατικοποίηση της ΕΜΕ.

Είναι απαράδεκτο μια εταιρεία η οποία υποτίθεται ότι ανήκει στην Ε/Κ κοινότητα να καταντά φέουδο χούφτας ανθρώπων.

Πρέπει η εταιρεία να έρθει κάτω από κρατικό έλεγχο με το ταυτόχρονο πέραςμα της διαχείρισης στα χέρια των αμεσά ενδιαφερομένων εργατοπαλλήλων για τον καλύτερο έλεγχο και διοίκηση της εταιρείας.

Με την κρατικοποίηση της ΕΜΕ η κυβέρνηση θα αναγκαστεί να βάλει πάνω σε μια πιο οργανωμένη βάση τις ερευνες της για ανεύρεση νέων κοιτασμάτων, μεταλλευμάτων. Με τον έλεγχο παραγωγής και κερδών τα εξοδα της εταιρείας θα μειωθούν τα εξοδα θα μεγαλώσουν και θα δώσουν την δυνατότητα στην εταιρεία να φέρει νέα τεχνολογία για την ανεύρεση και εξόρυξη μεταλλευμάτων. Θα εξαλειφθούν οι γραφειοκρατικές σταπάλες και θα παταχθεί η οποιαδήποτε διαφθορά και οι κομπίνες (βλέπε Συνεργατισμό, Κ. Αερογραμμές Ξεκτε κ.λ.π.)

Θα μπορούσε η ίδια η εταιρεία να δημιουργήσει εργοστάσια για τον καθαρισμό των μεταλλευμάτων και την καλύτερη επεξεργασία τους στην Κύπρο.

Με το βάθαμα της οικονομικής κρίσης και την καθίζηση του παγκοσμίου καπιταλισμού η εταιρεία όλο και περισσότερο θα βάζει την δικαιολογία για το ασύμφορο της λειτουργίας της όπως είναι οι τιμές της αγοράς, οι δόμοι. Γι' αυτό οι εργατοπαλλήλοι της ΕΜΕ αλλά γενικά όλων των μεγάλων επιχειρήσεων πρέπει να αρχίσουν να αντιδρούν και να αποφασίσουν ότι πρέπει να πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους.

Οι καπιταλιστές και η δεξιά κυβέρνηση είναι ανίκανα να λύσουν τα προβλήματα και μόνο με το πάρεμο των μέσων παραγωγής στα χέρια τους θα γλυτώσουν από το φάσμα της πείνας και θα προστατεύσουν το δικαίωμα τους για εργασία τόσο το δικό τους όσο και ολόκληρης της εργατικής τάξης γενικά που τόσο απειλείται από τον Κυπριακό καπιταλισμό.

ΑΡΗΣ

Ο καπιταλισμός συνταράσσεται σήμερα από μια βαθιά οικονομική κρίση που από το 1973-74 έχει γίνει έντονη αισθητή σ' όλες τις metropoles του αναπτυγμένου καπιταλισμού ακόμα και στις οικονομίες - μοντέλλα της Αμερικής και της Γερμανίας, ενώ χώρες όπως η Βρετανία έχουν καταντήσει βιομηχανικές έρημοι.

Η κρίση αυτή χαρακτηρίζεται από αχαλινότο πληθωρισμό και ταυτόχρονα από πτώση της παραγωγής και μιστική ανεργία (στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες προσεγγίζει τα 30 εκατομμύρια!)

Η οικονομική κρίση και η δυστυχία που συνεπάγεται για εκατομμύρια εργαζομένους στο κόσμο είναι αναπόφευκτο αποτέλεσμα του καπιταλιστικού συστήματος.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Απάντηση στις απολύσεις

Όπως μας λέει ο Έγκελς (Αντι-Νιτύργκ): «Η αστική τάξη αυτο που κατάφερε σε σχέση με το Φεουδαρχικό σύστημα ήταν: Η συκέντρωση των ως τότε διασκορπισμένων μέσων παραγωγής μέσα σε μεγάλα εργαστήρια και με αυτό το τρόπο μετατροπή του αποατομικά μέσα παραγωγής σε κοινωνικά».

ΩΣΤΟΣΟ «το κοινωνικό προϊόν το ιδιοποιείται ο ατομικός καπιταλιστής».

Αυτό αποτελεί τη βασική αντίφαση του καπιταλιστικού συστήματος, από την οποία απορρέουν οι οικονομική κρίση, η ακρίβεια και η ανεργία, που για το ξεπέρασμά τους μπαίνει το καθήκον τα μέσα παραγωγής να περάσουν στη κοινωνία. Πως;

Όπως εξήγησε ο Έγκελς «το προλεταριάτο καταλαμβάνει την κρατική εξουσία και μετατρέπει αμέσως τα μέσα παραγωγής σε ιδιοκτησία του κράτους. Και με αυτό το τρόπο παύει να είναι

προλεταριάτο, καταργεί όλες τις τάξικες διαφορές και αντιθέσεις και συνεπώς το κράτος σαν κράτος».

Στην κοινωνία της δεκαετίας του '70 και '80 η κρατικοποίηση ή καλύτερα η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής δηλαδή η απόδοση τους στο κοινωνικό σύνολο, είναι πιο αναγκαία παρα ποτε γιατί η ιδιωτική πρωτοβουλία που λειτουργεί με κίνητρο το κέρδος οδηγεί σε ένα χασοκό καπιταλιστικό σύστημα που όχι μόνο δεν αναπτύσσει αλλά καταστρέφει τις παραγωγικές δυνάμεις.

Αυτή η αρρώστια του καπιταλισμού ήταν αναπόφευκτο να πετύχει και το αδύναμο κυπριακό καπιταλισμό σε μεγά-

η πλειοψηφία των μετόχων ανήκει στο κράτος.

Μόνο με το πέραςμα των μέσων παραγωγής κάτω από τη διαχείριση των ιδίων των εργαζομένων μπορεί να οργανωθεί και να προγραμματιστεί σωστά η οικονομία για να εξυπηρετεί το κοινωνικό σύνολο. Αυτό θα εξάλυπτε και τις γραφειοκρατικές σταπάλες και τη κακή διαχείριση που παρατηρείται στην Ε.Μ.Ε και που είχαμε πρόσφατα και στο Συνεργατισμό.

Παραδείγματα τέτοιων στατάλης όπως είναι η αγορά ακριβών μηχανημάτων και η υψηλή αναλογία επιστατών προς εργάτες (πάει να καταντήσει ένα προς ένα!) μας ανέφεραν οι εργατοπαλλήλοι

της Ε.Μ.Ε. Παρόμοια παραδείγματα μας αναφέρθηκαν πρόσφατα και από τους μεταλλωρύχους Χρωμίου. Σε μια περίπτωση χρησιμοποιήθηκαν γεωτρήσιμα αξίδια αρκετών χιλιάδων λίρων καθώς και 'Άγγλοι ειδικοί για να ανοιχτούν γαλαρίες και στο τέλος αποδείχτηκε πως τα τρύπανα δεν ήταν κατάλληλα για το μαλακό έδαφος της Κύπρου.

Και στις δυο περιπτώσεις οι εργαζόμενοι ήταν αυτοί που πλήρωσαν όλα τα σπασιμένα.

Η αναγκαιότητα σήμερα για το πέραςμα της διαχείρισης της οικονομίας στα χέρια των εργαζομένων αποδείχτηκε περίτρανα και με το παράδειγμα της Πολωνικής κρίσης που ήταν κατά κύριο λόγο αποτέλεσμα της γραφειοκρατικής διαχείρισης, της στατάλης και της διαφθορας.

Για την αποφυγή της γραφειοκρατικοποίησης είναι ανάγκη η διοίκηση της επιχείρησης να περάσει στους αντιπροσώπους των εργαζομένων που θα εκλεγόνται σε συχνά χρονικά διαστήματα (κάθε χρόνο) θάνα μέσα ανακληθεί και θα αμοιβόταν με μισθό ίσο με του ειδικευμένου εργάτη.

Συνέχεια στη σελ. 6

Ηρθαν, έφεραν καταστροφή κι αρρώστια, βούτηξαν εκατομμύρια κι απου φύγει-φύγει

Κι αυτο δεν είναι καθόλου μετριοπαθείς. Περιέχει σε λίγες λέξεις την αγρία κι ανεξέλεγκτη εκμετάλλευση που η Ελληνική Μεταλλευτική Εταιρεία εφαρμόζει σε βάρος των υπαλλήλων της κι ιδιαίτερα σε βάρος της κοινότητας Μιτσέρου.

Η αδικία που έχει συντελεστεί ενάντια στην κοινότητα αυτή πρέπει να περάσει στην Κυπριακή ιστορία σαν ένα από τα πιο ακραία παραδείγματα της ελλειψής προγραμματισμού, της κακής διαχείρισης και της απουσίας οποιασδήποτε πολιτικής για προστασία του λαού και του περιβάλλοντος του από επιχειρήσεις στην Κύπρο.

Επι Αγγλοκρατίας η διοίκηση της ΕΜΕ απαλλοτριώθηκε την ευφορία τότε γη των Μιτσεριωτών για λιγότερο, από μια λίρα τη σκάλα για να εκμεταλλεύεται τα πλούσια μεταλλεύματα της περιοχής.

Το αποτέλεσμα ήταν μεν να ιδρύσει ένα από τα πιο σημαντικά μεταλλεία της Κύπρου και να δώσει δουλειά σε εκατοντάδες Κυπρίους. Μάλιστα, όπως μας δήλωσαν οι παλιότεροι Μιτσεριώτες με τους οποίους μιλήσαμε, τα μεταλλεία του Μιτσέρου ήταν εκείνα που έκαναν την Ε.Μ.Ε. τι είναι σήμερα: Ένα οικονομικό μεγαθήριο με τεράστια κεφάλαια.

Τι εισπραξαν όμως οι Μιτσεριώτες γι' αυτή την εκδούλευση στην εταιρεία που υποτίθεται πως ανήκει στην Ελληνοκυπριακή κοινότητα και της οποίας τα συμφέροντα εξυπηρετεί;

Πρώτα-πρώτα εισπράξαν καταστροφή. Μαζί με το χάσιμο της γης τους είδαν την γεωργική οικονομία της περιοχής να καταστρέφεται. Η γη καλύφθηκε από βούνα απορριμμάτων από τα μεταλλεία -τα αποκαλούμενα «πάζα» που αποτελούν πηγή ασφάλειας και μόλυνσης του περιβάλλοντος. Τα «πάζα» και άλλα απορρίματα από τα μεταλλεία μετατράπηκαν γη στην εκμετάλλευση των «Παζών» καμμία πρόνοια για τη δημιουργία νέων βιομηχανιών για ν' απασχοληθούν οι κάτοικοι της περιοχής που τόσα πρόσφεραν στην εταιρεία για δεκαετίες τώρα. Τέλος καμμία πρόνοια για την ανεύρεση νέων μεταλλευμάτων.

Ηλθαν κατάστρεψαν κι απήλθαν. Οι Μιτσεριώτες και γενικά οι υπάλληλοι της Ε.Μ.Ε μερικοί με 30-40 χρόνια υπηρεσία που τους τσάκισε, γίνονται θυσία στο βωμό του κέρδους και της τσοπατσούλας κι αυθαιρεσίας που χαρακτηρίζει τον Κυπριακό καπιταλισμό. Γιατί πολλά μπορούσαν να γίνουν. Είμεν δεν είμαστε εναντίον της εκβιομηχάνισης και της εκμετάλλευσης του ορυκτού κι άλλου πλούτου του τόπου. ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΕΤΣΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ.

Η εταιρεία έπρεπε να είχε υποχρεωθεί να εφαρμόσει πολιτική εκμετάλλευσης του τοιαύτου εξοφάνισι των απορριμμάτων της. Εδώ ακόμα και τα σκουπίδια σήμερα γίνονται εκμεταλλεύσιμα με τις σωστές επενδύσεις.

Η εταιρεία έπρεπε να είχε υποχρεωθεί να εφαρμόσει πολιτική εκμετάλλευσης του τοιαύτου εξοφάνισι των απορριμμάτων της. Εδώ ακόμα και τα σκουπίδια σήμερα γίνονται εκμεταλλεύσιμα με τις σωστές επενδύσεις.

Η εταιρεία έπρεπε να είχε υποχρεωθεί να εφαρμόσει πολιτική εκμετάλλευσης του τοιαύτου εξοφάνισι των απορριμμάτων της. Εδώ ακόμα και τα σκουπίδια σήμερα γίνονται εκμεταλλεύσιμα με τις σωστές επενδύσεις.

Είπαμε να είχε υποχρεωθεί να ιδρύσει νέες χρήσιμες βιομηχανίες για την περιοχή και την Κύπρο για να εξασφαλίσει δουλειά στους υπαλλήλους της.

Είπαμε να είχε υποχρεωθεί σε μια ασυμμετρική πολιτική για την ασφάλεια και την υγεία των υπαλλήλων της και των κατοίκων της περιοχής.

Κι όχι μόνο δεν έγινε τίποτα απ' αυτά. Την ημέρα που επισκεφθήκαμε το Μιτσέρο (Τετάρτη 14 τ. Απριλίου) ο Διευθυντής της ΕΜΕ και Πασχαλίδης δεν είχε ακόμα ευαρεσθηθεί να δει την επιτροπή του χωριού που εξέλεξε πανκοινωνικό σύσκεψη και που τον είχε επισκεφτεί δυο φορές μέχρι την ημέρα εκείνη για να τους κανονίσει ραντεβού (κι ενώ την επομένη γίνονταν οι πρώτες απολήψεις). Κανένας λοιπόν σεβασμός στους εκπαιδευμένους της κοινότητας που έστησαν την εταιρεία που στις πιο δύσκολες στιγμές της. Και καμμία υπό-

σχηση. Και καμμία απάντηση στο υπόμνημα της πανκοινωνικής στον Διευθυντή της Ε.Μ.Ε και τον Αρχιεπίσκοπο.

Η καρτερία κι η μετριοπάθεια των Μιτσεριωτών για την κατάσταση είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη. Μα φάνηκε καθαρά πως αυτή ακριβώς εκμεταλλεύεται η διοίκηση της εταιρείας για να κλυσιερήσει να συζητήσει καν το πρόβλημα.

Ηδη όμως για τους πιο ριζοσπάστες στο χωριό η υπομονή άρχισε να εξαντλείται.

«Να κατεβούμε όλοι έξω από τα γραφεία της ΕΜΕ στη Λευκωσία». «Να σταθούμε στο δρόμο τους στο χωριό για να μην περάσει να δουλέψει κανένας μέχρι να λυθεί το πρόβλημα».

«Να καλέσουμε νέα πανκοινωνική για να βάλει μπροστά δυναμικά «μέτρα αγώνα». Για πολλούς η αντίδραση μένει ακόμα μια εσωτερική βαθειά πικρία για την πολύχρονη αδικία σε βάρος τους.

Μια πικρία που αν δεν εκφράζεται σ' αγωνιστικό μέτρο περιλαμβανόμενων απεργιών γιατί δεν ζήτησαν την κρατικοποίηση της ΕΜΕ κάτω από εργατικό έλεγχο προβλήθηκε εντονα το επιχείρημα του σταδίου αγώνα που είναι «εθνικοαπελευθερωτικός» οχι ταξικός».

Στο πίσω μέρος του μυαλού τους ήταν ακόμα η νέα συμμορία ΑΚΕΛ-Κυπριανού που δεν επέτρεπε κα μέτωπο επίθεσης με το κεφάλαιο.

Το καζάνι όμως σιγοβράζει και δεν θ' αργήσει να πετάξει το καπάκι.

Γιατί όπως δήλωσε κι ένας Μιτσεριώτης με πολλή δυναμισμό κι αγανάκτηση.

«Το πρόβλημα μας είναι μεγαλύτορο από το Κυπριακό (και γράφετε το κάτω). Σίγορμα πένα ο άνθρωπος τι τον νοιάζει που το Κυπριακό!!

Δέλητα Μι.

Στην Κύπρο του 1982

10,000 ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΕΙΝΟΥΝ!

Καταδικασμένοι σε αργό θάνατο

Ναι! Στην Κύπρο του 1982, στην χώρα του οικονομικού θαύματος και του ψηλού κατα κεφαλήν εισοδήματος πάνω από 10,000 άνθρωποι είναι καταδικασμένοι στην πείνα, την εξαθλίωση και τον αργό θάνατο.

Και δεν πρόκειται για στοιχεία που σκαρώσαμε εμείς. Πρόκειται για αριθμούς που βρίσκονται στην Ετήσια Εκθεση του Υπουργείου Εργασίας για το 1980. (Η κατάσταση σήμερα πρέπει να είναι ακόμα χειρότερη).

Απο την έκθεση αυτή μαθαίνουμε πως 6276 οικογένειες (3381 προσφυγικές) τα μέλη των οποίων ξεπερνούν σίγουρα τις 10,000 ζουν με το Δημόσιο βοήθημα: χρηματικό δηλαδή επίδομα που προσφέρει το κράτος σ' όσους ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΚΑΝΕΝΑ ΑΛΛΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ. Αυτή η βοήθεια προσφέρεται από το 1975 με βάση νόμο που κύριο σκοπό είχε την εξάλειψη της ζητιανίας σ' αυτή την εποχή του «πολιτισμού» και της «φιλανθρωπίας». Για τους 10,000 όμως ανθρώπους που παίρνουν αυτό το βοήθημα ίσως το βιοτικό επίπεδο να 'ταν ψηλότερο αν ζητιάνευαν. Γιατί το ποσό που παίρνουν -κρατήστε την αναπνοή σας- ανέρχεται σε £15 λίρες και 600 μιλς αν είναι πρόσφυγες, ενώ αν δεν είναι πρόσφυγες «την βολεύουν» με το σεβαστό ποσό των 14 λιρών και 50 μιλς!! ΤΟΝ ΜΗΝΑ!! Μια οικογένεια με 4 μέλη αν είναι προσφυγική παίρνει £43,500 μιλς αν όχι 38.700 (£10 το άτομο!!!) Αν είναι 9μελής πρέπει να τη βολεύει με £8 το άτομο.

Η πλειοψηφία των περιπτώσεων αυτών αφορά γέροντες που σύμφωνα με Κοινωνικούς Λειτουργούς που ρωτήσαμε ζουν σε συνθήκες πείνας εξαθλίωσης και πραγματικής τραγωδίας.

Ενας άλλος μεγάλος αριθμός αφορά ανάπηρους που πέρα από την αναπηρία και τη δυστυχία τους έχουν επιφορτιστεί με την ταχυδακτυλουργία να τα βολεύουν με δέκα σελίνια την ημέρα.

10 σελίνια για φαί, μεταφορικά, ψυχαγωγία και φάρμακα που δεν διαθέτει το νοσοκομείο. Τό σκάνδαλο αυτό σε βάρος της πιο φτωχής τάξης του κυρπακού λαού παίρνει τις πιο τραγικές του διαστάσεις το 1981-2 διεθνή έτη αναπήρων και γερόντων αντίστοιχα. παρα τα παχεία, ωραία λόγια των κυβερνώντων σε σεμινάρια και διακηρύξεις η κυβέρνηση Κυπριανού αρνείται, όπως πληροφορούμαστε, ν' αυξήσει το ύψος των Δημοσίων βοηθημάτων παρα το γεγονός ότι το προτείνει η αρμόδια αρχή που είναι το Τμήμα Ευημερίας του Υπουργείου Εργασίας.

Ετσι τα χορηγήματα παραμένουν στάσιμα από την 1η του Ιουλίου του 1980. Έχουν περάσει δηλαδή δυο χρόνια χωρίς αυξήσεις (οι συνταξιούχοι κι οι εργαζόμενοι πή-

ραν τουλάχιστο μερικές μικρές αυξήσεις) ενώ οι τιμές αυξήθηκαν πέρα από 30%!

Το Σκάνδαλο των Δημ. Βοηθημάτων φανερώνει την υποκρισία της δεξιάς Κυβέρνησης Κυπριανού σ' όλη της την μεγαλοπρέπεια. Κάτω από την πίεση των εργοδοτών που ζητούν μείωση των κρατικών δαπανών δηλαδή περικοπές στις Κοινωνικές Υπηρεσίες - η Κυβέρνηση που κύριο στόχο έχει την «δίκαιη κατανομή του εθνικού εισοδήματος» είναι διατεθειμένη να παρακολουθεί ασυγκίνητη 10,000 ανθρώπους να πεινούν και να υποφέρουν καθημερινά.

Η υποκρισία της εκκλησίας είναι ακόμα μεγαλύτερη γιατί ενώ γνωρίζει καλά πως δεν υπάρχει σήμερα κανένας Χριστός στη γη για να ταΐσει χιλιάδες κόσμο με μερικά ψωμιά και ψάρια δεν έχει τίποτε να πει για 10,000 ανθρώπους οι οποίοι ούτε ψωμί δεν μπορούν ν' αγοράσουν με τα

ψίχουλα που παίρνουν.

Δυστυχώς οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν ούτε φωνή, ούτε οργάνωση ούτε δύναμη για να διεκδικήσουν ένα ανθρώπινο επίπεδο ζωής. Η Παγκύπρια Επιτροπή Προσφύγων που εκπροσωπεί ένα μέρος απ' αυτούς τηρεί σιγήν ιχθύος για τους γνωστούς συμπολιτευτικούς λόγους (Λίγες μέρες μετά που αυτές οι γραμμές γράφτηκαν ο Πρόεδρος της Π.Ε.Π. έπαιρνε την ανταμοιβή του γι αυτή τη συμπολίτευση με το Υπουργικό).

Το βάρος της ευθύνης για λύση του προβλήματος πέφτει στους ώμους των αριστερών κομμάτων και ιδιαίτερα της ΕΔΕΚ που δεν εμποδίζεται σήμερα στη δράση της από λόγους συμπολίτευσης με τη δεξιά Κυβέρνηση.

Το θέμα πρέπει πρώτα-πρώτα να τεθεί στη βουλή για να υποχρεωθεί η κυβέρνηση να ενημερώσει τον Κυπριακό λαό για τον πραγματικό αριθμό των ανθρώπων που ζουν σε συνθήκες πείνας. Υστερα πρέπει να επιδιωχτεί η ουσιαστική αύξηση των επιδομάτων αυτών δια νόμου. Σήμερα ούτε καν ο τετραπλασιασμός τους δεν θα ήταν αρκετή αύξηση για να μπορεί κανείς να εξασφαλίσει ένα αξιοπρεπές επίπεδο ζωής.

Πρέπει οι οργανώσεις της αριστεράς να επιμείνουν στον καθορισμό ενός κατωτάτου επιπέδου ζωής στην Κύπρο (πόσα και τι χρειάζε-

ται κανείς για να ζει ανθρώπινα - φαί, ρούχα, εκπαίδευση, υγεία, ψυχαγωγία κλπ) και μέτρων και κοινωνικών υπηρεσιών για διατήρηση ενός τέτοιου επιπέδου.

Τέλος οι κοινωνικές παροχές πρέπει να συνδεθούν αυτόματα με τον τιμήριθμο που κατατρώει την αγοραστική τους δύναμη μέρα με τη μέρα.

Η απάντηση στο ερώτημα, «που θα βρεθούν τα λεφτά» που η κυβέρνηση είναι ήδη καταχρεωμένη» είναι πολύ απλή: Στα υπερκέρδη των κεφαλαιοκρατών και στην περικοπή της εκκλησίας που είναι καιρός ν' αρχίζει να θησαυρίζει εις τον ουρανό και όχι επι της (Κυπριακής) γης.

Μόνο η πραγματική φορολογία ενός ή δυο από τους Κυπρίους μεγαλοκαρχαρίες μπορεί να εξασφαλίσει όσα χρειάζονται για να διπλασιαστούν τα Δημόσια βοηθήματα (Ξοδεύτηκαν το 1980 £1,600,000 ή £160 το χρόνο για κάθε άτομο από τις 10,000 ή £3,200 μιλς το χρόνο για κάθε κύπριο πολίτη)

Η επέκταση των κοινωνικών Υπηρεσιών και η ουσιαστική αύξηση των επιδομάτων πρέπει να αποτελέσει βασικό στοιχείο του προγράμματος της ΕΔΕΚ για τις Προεδρικές.

Αυτό όμως δεν είναι αρκετό. Πρέπει από τώρα να μπει μπροστά σ' ένα αγώνα για επέκταση των κοινωνικών υπηρεσιών και παροχών μέσα κι έξω από τη βουλή.

Η ΕΔΕΚ ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Συνέχεια από την πρώτη

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Σήμερα ολόκληρος ο κόσμος μπαίνει σε μια περίοδο κρίσης και αστάθειας. Η ταξική σύγκρουση παίρνει ολοένα και πιο σοβαρές διαστάσεις. Οι σοσιαλιστικές κυβερνήσεις στη Γαλλία και την Ελλάδα είναι δείγματα αυτής της πορείας. Η άλλη πλευρά του νομίσματος είναι οι αντιδραστικές Κυβερνήσεις Θάτσερ και Ρήγκαν.

Για την Κυπριακή αριστερά επιβάλλεται σήμερα ο αγώνας για την εξουσία. Μια αριστερή Κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ με ένα πραγματικά σοσιαλιστικό πρόγραμμα μπορεί να ξεπεράσει τα κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα που αντιμετωπίζει η Κύπρος. Μόνο μια αριστερή κυβέρνηση με την ενεργητική υποστήριξη της εργατικής τάξης μπορεί να χαλιναγωγήσει την ασυδοσία των καπιταλιστών και να προσφέρει προστασία στους εργαζόμενους. Ακόμα μόνο μια αριστερή Κυβέρνηση μπορεί να απλώσει ειλικρίνεια το χέρι στους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους ανοίγοντας έτσι νέες προοπτικές λύσεις του Εθνικού προβλήματος.

Η ΕΔΕΚ πρότεινε στο ΑΚΕΛ συνεργασία των δυο κομμάτων για τη διεκδίκηση της προεδρίας και την εφαρμογή κοινού προγράμματος. Ωστόσο το ΑΚΕΛ απέρριψε αυτή τη

πρόταση επιμένοντας στη συμμετοχή του ΔΗΚΟ στη συνεργασία. Τελικά προτίμησε την συνεργασία με το ΔΗΚΟ.

Όπως πάντα η δικαιολογία της ηγεσίας του ΑΚΕΛ στα μέλη του βασίζεται στην κινδυνολογία. Το επιχείρημα της είναι ότι αν η αριστερά συνενωθεί θα συνενωθεί και η δεξιά με αποτέλεσμα η τελευταία να κερδίσει τις εκλογές: η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ έχουν 33+8=41% των ψήφων. Και τότε θα αρχίσει το κυνηγητό της αριστεράς.

Αυτό το επιχείρημα δεν είναι τίποτε άλλο από παραλλαγή του παλιού επιχειρήματος: αν η αριστερά πάρει την εξουσία θα γίνει πραξικόπημα. Ωστόσο αυτή η πολιτική οδήγησε στο πραξικόπημα του 74 και στην επιτυχία του. Και ασφαλώς σήμερα φαίνεται μη πεσιμικό με την Κυβέρνηση Παπανδρέου στην Ελλάδα.

Πόση όμως αλήθεια κρύβουν οι αριθμοί; Η πραγματικότητα είναι πως οι εκλογές δεν κερδίζονται από τους «σταθερούς» ψηφοφόρους του κάθε κόμματος σε αριθμητική βάση. Αυτό που κερδίζει τις εκλογές είναι η κινητοποίηση και το ηθικό των κομμάτων. Ιδιαίτερα για τα αριστερά κόμματα η προσεκλογική δουλειά είναι χαίριας σημασίας. Με την αναμφισβήτητη αύξηση της δύναμης της ΕΔΕΚ το κέρδιμα των εκλογών από τα αριστερά κόμματα δεν είναι

καθόλου απίθανο.

Αλλά κι αν πράγματι η αριστερά χάσει τις εκλογές θα βρίσκεται σε πολύ καλύτερη θέση άμυνας απέναντι στους αστούς. Άλλωστε οι εκλογές δεν είναι το κύριο όπλο της εργατικής τάξεως. Μια κινητοποιημένη εργατική τάξη δεν είναι εύκολη λεία για τους καταπιεστές της. Αυτό που θα την πλήξει δεν είναι το χάσιμο των εκλογών αλλά η απογοήτευση και η κατάρρευση του ηθικού της από χρεωκοπημένες συνεργασίες με δεξιούς πολιτικούς.

Η ΕΔΕΚ ΣΤΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΙΑ

Όπως έχουν πια διαμορφωθεί οι πολιτικές συνθήκες η ΕΔΕΚ αποτελεί την μοναδική ελπίδα για μια αγωνιστική παρουσία της αριστεράς. Για να μπορέσει να παίξει πρωτοπορειάκο ρόλο η ΕΔΕΚ πρέπει άμεσα να προγράμματα και να καταγγείλει ανοιχτά στην εργατική τάξη την άρνηση του ΑΚΕΛ για συνεργασία.

Κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη είναι η μοναδική διέξοδος για την εργατική τάξη. Γι αυτό πρέπει να υποστηρίχτει με κάθε μέσο. Μια εκλογική άνοδος της ΕΔΕΚ απέναντι στους αστούς υποψηφίους θα βάλει τις βάσεις για τους αγώνες που θα ακολουθήσουν.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Συνέχεια από τη 6

Η συγκέντρωση της μοντέρνας καπιταλιστικής οικονομίας στα χέρια μιας μικρής ολιγαρχίας κάνει το ζήτημα των κρατικοποιήσεων πολύ πιο εύκολο σήμερα παρά ποτε. Στην Κύπρο εκτός από τις Τράπεζες, τις ασφαλιστικές εταιρείες και το εισαγωγικό - εξαγωγικό εμπόριο θάταν αρκετή η κρατικοποίηση 50-60 ίσως μονοπωλίων για να περάσει η συντριπτική πλειοψηφία των κεφαλαίων, των κερδών και της παραγωγής κάτω από τον έλεγχο του κράτους.

Η ανάγκη για το έλεγχο των ζωτικών τομέων της οικονομίας και όχι ενός μικρού ποσοστού μόνο άρχισε να αποδεικνύεται στην περίπτωση της Γαλλίας (και παλιότερα της Χίλης) όπου οι βιομήχανοι κινούνται σε ένα άγριο μπουκοτάρισμα της οικονομίας (επενδυτικές απεργίες) καθιστώντας την αριστερή κυβέρνηση αδύναμη να προγραμματίσει τη παραγωγή και να λύσει τα προβλήματα της ακρίβειας και της ανεργίας.

Έχοντας τα πιο πάνω υπόψη δεν χρειάζεται και μεγάλη επιχειρηματολογία για να αποδείξει κανένας πως οι κρατικοποιήσεις που αναφέρονται δειλά και αδρόστα (χωρίς να κατονομάζονται) στο μίνιμουμ πρόγραμμα ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ ακόμα και αν εφαρμοστούν (πράγμα πολύ αμφίβολο) παραμένουν μέσα στα πλαίσια της «μικτής οικονομίας» (διάβαζε του «καπιταλισμού») και δεν λύουν το βασικό ζήτημα του περάσματος της οικονομίας στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου.

Μόνο μια αριστερή κυβέρνηση εκλεγμένη στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος που θα έχει σαν βασικό συστατικό την κρατικοποίηση των ζωτικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατική διαχείριση μπορεί να δώσει λύση στις αυξανόμενες απολύσεις σπρώχνοντας τη Κυπριακή οικονομία και κοινωνία από τη σήψη και το αδιέξοδο στη πρόοδο τη ανάπτυξη και την ευημερία σε συνεργασία και με στήριγμα το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΚΑΙ Η ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

«Στο 88 λεπτό ο Σαββίδης έγραψε το 1-0 υπέρ του λαού» (γράφτηκε την 1-2-82 σε πίνακα Γυμνασίου της Λευκωσίας ύστερα από τη νίκη (1-0) της Ομόνοιας επί του ΑΠΟΕΛ τις 30-1-82)

Η πάλη των τάξεων μεταφέρθηκε στα Σπορ. Οι κατώτερες τάξεις δεν ενδιαφέρονται για γκολφ-είναι το σπορ των διεφθαρμένων μεγαλοαστών- το ποδόσφαιρο είναι το άθλημα του λαού και βασιλείας του. α. Πελέ.

(Νίκου Δανδή «Το Γουέμπλεϊ και άλλα παρατάγους» (ποίηματα) Αθήνα 1973)

Τα κοινωνικά φαινόμενα είναι αζεδιάλυτα ενωμένα και αλληλοεπηρεαζόμενα. Στην Κύπρο που δεν υπάρχει παράδοση κοινωνικών αγώνων, πάλι τάξης εναντίων τάξης, ούτε ακόμα παράδοση πολιτικών ιδεολογικών αγώνων με την στενή έννοια αλλά μόνον πολιτικοί αγώνες με την ευρύτερη σκοπία (π.χ. μακαριακοί-αντιμακαριακοί) γίνεται σήμερα μια νέα μεγάλη προσπάθεια αποπροσανατολισμού του λαού από τις αντιθέσεις (πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές, εθνικοαπελευθερωτικές) που παράγουν οι πραγματικές συνθήκες ύπαρξής του.

Από την μια επενδύονται ιδεολογικά και πολιτικά διάφορα ακίνδυνα και αποπροσανατολιστικά θέματα και γεγονότα (π.χ. ποδόσφαιρο) κι από την άλλη αποπολιτικοποιούνται και αποιδεολογικοποιούνται διάφορα σημαντικά και σοβαρά θέματα (π.χ. κατοχή, οικονομικές-ταξικές αντιθέσεις). Ένα στοιχείο αποπροσανατολιστικής ιδεολογικής επένδυσης στην Κύπρο είναι, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, το ποδόσφαιρο. (Οι ομάδες χρωματίζονται έντονα πολιτικά, γίνονται αγώνες σικε για πολιτικούς λόγους, τα γήπεδα έγιναν τόποι πολιτικής αντιπαράθεσης. Η πάλη των τάξεων διεξάγεται στα γήπεδα.)

Στους αγώνες «Ομόνοιας»-ΑΠΟΕΛ η αντιπαράθεση και η ο-

ξυνση είναι καταφανής.

Η «ομόνοια» για τους οπαδούς της είναι η ομάδα του λαού και του ΑΚΕΛ, το ΑΠΟΕΛ είναι οι φασίστες και το ΔΗΣΥ.

Το ΑΠΟΕΛ είναι για τους οπαδούς του η ομάδα των Ελλήνων εθνικοφρόνων (κυρίως του ΔΗΣΥ) η «Ομόνοια» η ομάδα των Κόκκινων Κομμουνιστών του ΑΚΕΛ.

Ανάλογα δημοσιεύματα αθλητικών και μη εφημερίδων ενισχύουν αυτή την κατάσταση.

Οι διαμάχες του ΑΚΕΛ-ΔΗΣΥ μπαίνουν στα γήπεδα με την μορφή των ομάδων «Ομόνοιας»-ΑΠΟΕΛ. Ταυτόχρονα στη βουλή το ΑΚΕΛ με το ΔΗΣΥ συνεχίζουν τις διαμάχες και τις φωνασκίες όχι για θέματα αρχών αλλά για ψευδοαντιθέσεις. Η βουλή έχει γίνει ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο. Η «Ομόνοια» και το ΑΠΟΕΛ μπαίνουν στην Κυπριακή βουλή με την μορφή του ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ που το έχουν πια παρακάνει. Γιατί, που διαφωνούν αυτά τα δυο κόμματα, και τι αντιλήψεις αντιπροσωπεύουν αυτές οι δυο δυνάμεις; μήπως μια διαφορετική αντίληψη ζωής, μια διαφορετική θέση πάνω στην κοινωνική ζωή, ή πάνω στο κύριο θέμα του Κυπριακού; Μά αφού συμφωνούν σε αυτά.

Το ΑΚΕΛ δεν ζητά την κοινωνική αλλαγή. Την μεταθέτει για το 2525 μ.χ. κι αν την φέρει δεν θάχει για μας τους εργαζόμενους καμία διαφορά αφού την σκέφτεται σύμφωνα με το ανατολικό μοντέλο, άρα θα υπάρχει πάλι καταπίεση και εκμετάλλευση (κάτω από νέα αφεντικά). Ο ΔΗΣΥ πάλι δεν θέλει την κοινωνική αλλαγή. Ζητά τη διαίωνιση της ταξικής κοινωνικής δομής της κοινωνίας μας. Πάνω στο Κυπριακό έχουν και τα δυο κόμματα πόλυτη ομοφωνία (συμβιβασμός, υποχωρήσεις, παραδοχή των κατοχικών δεδομένων, κλείσιμο του Κυπριακού). Όμως αυτές οι δυο δυνάμεις που πολιτικοποίησαν (κατ' ακρίβεια κομματικοποίησαν) το ποδόσφαιρο, στη βουλή

ποδοσφαιροποιούν την Πολιτική, με κραυγαλέες αντεκλήσεις και οξύνσεις.

Φυσικά ο κοινοβουλευτισμός είναι μέρος της κοινωνίας του θεάματος, όπου αντι να έχουμε το βίωμα της καθημερινής, ΑΠΟΟΛΟΥΣ, σε όλα τα επίπεδα, πάλι σώμα με σώμα με όλους τους κόμβους της εξουσίας-καταπίεσης-εκμετάλλευσης, γινόμαστε θεατές των κοινοβουλευτικών ανδρών, των εθνοπατέρων που μας αντιπροσωπεύουν και διεξάγουν αντι ημών (υποκαθιστώντας μας) την ταξική πολιτική πάλη.

Όσο λοιπόν η κοινοβουλευτική πάλη δεν είναι παρά ένα μικρό μέρος του συνολικού αγώνα για αλλαγή, που διεξάγεται σ' όλους τους χώρους και θεσμούς με όλα τα μέσα κι από όλους είναι ένα θέαμα αποπροσανατολιστικό. (Στην Κύπρο ακόμα περισσότερο που η ταξική πάλη διεξάγεται κυρίως έξω από τα κόμματα.) Στην Κύπρο όμως ούτε και οι στοιχειώδεις παραδοσιακοί κανόνες του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού δεν τηρούνται. Μέσα στη βουλή (κι έξω απ αυτή) προσπαθούν να αμβλύνουν τις ταξικές, πολιτικές, κοινωνικές αντιθέσεις της Κυπριακής κοινωνίας και να τις διαστρελώσουν /αποπροσανατολίσουν σε αντιθέσεις συμβόλων και χρωμάτων (μία αλλοτριωτική δηλαδή, έξω από τις πραγματικές αντιθέσεις της ζωής, διαδικασία).

Μέσα στην υπερανπτυγμένη ιδεολογία του κρατισμού στην Κύπρο, οι συγκρούσεις που γίνονται είναι μέσα σε πλαίσια κοινά παραδεκτά από όλους, (οι αντίθετοι θέλουν να κερδίσουν πόντους για το κόμμα και τον στενο ορίζοντα των κομματικών συμφερόντων τους άρα η εμφάνιση των αντιθέσεων τους είναι συμβολική δηλ. χρώμα (κόκκινο-μπλε) όνομα (δεξιά-αριστερά) πρόσωπο (Μακαριακός-αντιμακαριακός) εξπροσανατολισμός (ΗΠΑ.ΕΣ.ΣΔ) κόμμα (ΑΚΕΛ,ΔΗΣΥ), ενώ στην ταξική πάλη οι

αντίπαλοι αμφισβητούνται συνολικά).

Όλα αυτά που γίνονται σαν ποδοσφαιρομαχίες στη βουλή από το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ δεν είναι παρα μια κραυγαλέα προσπάθεια για να μεταφέρουν και να διαιωνίσουν στο λαο αντιθέσεις φανατισμούς και μίσση που θα σκεπάσουν τις πραγματικές αντιθέσεις στον οικονομικο-πολιτικό τομέα καθώς και στο Κυπριακό. Προσπαθούν έτσι να κρατήσουν την κυριαρχία τους και τα συμφέροντά τους (ως πολιτική εκπροσώπηση) και να καρπωθούν μερικά κέρδη ακόμα.

Όμως κανένας δεν μπορεί να καλύψει τις πραγματικές αντι-

θέσεις, να καταργήσει την ταξική πάλη όσα τεχνάσματα κι αν χρησιμοποιήσει. Η οικονομική και κοινωνική κρίση που χτυπά την πόρτα μας, η κρίση του Κυπριακού και η ανάγκη μιας νέας αντικατοχικής πορείας θα εξαφανίσουν τις ψευδοαντιθέσεις.

Όλα αυτά τα ποδοσφαιρικά κόλπα που κάνει το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ στη Βουλή είναι οι σφαδασμοί ενός θηρίου που προσπαθεί απεγνωσμένα να κρατήσει μια κατάσταση αποπροσανατολιστική αλλά συμφέρουσα γι αυτούς. Θα τα καταφέρουν;

Σ.Π.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Εκδόσεις «Θεωρία» Αθήνα 1981 μετάφραση: Κάτια Εύρου.

Το βιβλίο είναι συλλογή κειμένων πάνω στο εκπαιδευτικό σύστημα. Η επιλογή και παρουσίαση των άρθρων είναι του Μάρτιν Χόυλς.

Το βιβλίο αυτό ξαναθέτει καθαρά τρία βασικά ερωτήματα που δείχνουν στην προσπάθεια απάντησής τους την βαθύτατη πολιτική-κοινωνική-ταξική διάσταση της Παιδείας. Και τα τρία αυτά ερωτήματα είναι: α) παιδεία για ποιους; β) με ποιο τρόπο; γ) για ποιο σκοπό;

Εμμεσα ή άμεσα τα διάφορα άρθρα δίνουν απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα κι αποδεικνύουν ότι η Παιδεία μπορεί να είναι ή καταπιεστική ή απελευθερωτική. Κι αυτό εξαρτάται από το σε ποιους απευθύνεται και ποια τάξη εξυπηρετεί, με ποιο τρόπο γίνεται και ποιος ο σκοπός. Βοηθά στη διαίωνιση μιας άρχουσας ιδεολογίας για στελέχωση της παραγωγής, ή για τη δημιουργία ανθρώπων που θα συμμετέχουν στο ιστορικό προτσές της Κοινωνίας; Και το βιβλίο γίνεται ιδιαίτερα ενδιαφέρον όταν αποδεικνύει συγκεκριμένα το ρατσισμό και το σεξισμό της άρχουσας ιδεολογίας των σχολικών βιβλίων.

Πάτρικ Σηλ-Μωρην Μακκονβιλ «Η Γαλλική επανάσταση του 1968» εκδόσεις «Θεωρία» Αθήνα 1982 Μετάφραση: Βάσω Αϊβαλιώτη (σελ. 173)

Είναι η δεύτερη έκδοση του βιβλίου στα Ελληνικά. Η πρώτη έγινε από τις εκδόσεις «ΝΕΟΙ ΣΤΟΧΟΙ» (Αθήνα 1971).

Ένα ακόμα βιβλίο στα Ελληνικά για την επανάσταση του Μάη του 68 που επέβαλε ριζικές αναθεωρήσεις στη θεωρία και πρακτική του σύγχρονου επαναστατικού κινήματος.

ΣΩΡΖ ΜΠΑΤΑΪΓ:

Ο Ερωτισμός

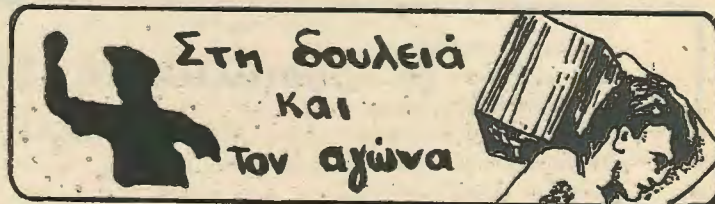
Μετάφραση: Μίκα Χουλιόρα. Αθήνα 1982 (σελ. 174)

Ο Μπατάϊγκ είναι ένας συγγραφέας που μεταφράζεται συνεχώς στην Ελλάδα. Ενδεικτικό της θριαμβευτικής εισβολής του στην Ελληνική γλώσσα και στη διακίνηση ιδεών στην Ελληνική γλώσσα είναι η μετάφραση 10 βιβλίων του περίπου στα 3 τελευταία χρόνια.

Ο Μπατάϊγκ (Γαλλία 1897—1962) είναι ένας από τους σημαντικότερους πεζογράφους και δοκιμιογράφους του 20ου αιώνα.

Σ.Π.

Σωτηρίας.. το ανάγνωσμα

Ποια ήταν νομίζετε τα πιο σημαντικά γεγονότα του Απριλίου; Ας τα ιεραρχίσουμε. Όλα έχουν σχέση με κατάληψεις.

α. Κατάληψη του τίτλου για εντέκατη φορά από την ομάδα του Λαού «Ομόνοια»

β. Κατάληψη των νησών Φωκλάντ από τους Αργεντινούς και κατάληψη υστερίας των αγγλων.

γ. κατάληψη νευρικού κλονισμού χιλιάδων παναθηναϊκών από την ακύρωση του συμβολαίου του Μπουμπλη. Πρώτες διαδηλώσεις στην Αθήνα...

δ. Κίνδυνος ανακατάληψης για ακόμα μια πενταετία της εξουσίας από το ΔΗ.ΚΟ μόνο και μόνο γιατί η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει σίγουρο ότι απο-

κλείεται μια κατάληψη της ηγεσίας από τη βάση του κόμματος.

ε. και τέλος, η γιαγιά μου υπέστη καρδιακή προσβολή από την εκρηξη, που εσπασα την τηλεόραση όταν μετάδωσε το μινιμουμ πρόγραμμα!

ζ. Για 1982η φορά ο Ιησους δεν κατάφερε να σώσει τον κόσμο.

Όλα αυτά βέβαια είχαν και τις αντιδράσεις τους. Όλες οι υπόλοιπες ομάδες του πρωταθλήματος περιέπεσαν σε χρόνια καταθλίψη την οποία δεν φαίνεται να ξεπερνούν μια και για ακόμα πέντε χρόνια ο Σπύρος Κυπριανού θα έχει την υποστήριξη των φιλάθλων της ομάδας του Λαού...

Ο Βρετανικός Λεοντας κρατά τα πιανα του και βρυχάται εναντίον της Χουντας της Αργεντινής. Η χούντα χασκογελά μια και κοροϊδεύει τον Ρήγκαν κι έχει την συμπαράσταση του Κρεμλίνου.

Στην Αθήνα δεν ασχολούνται με το σαμποταζ της οικονομίας της χώρας από την Δεξιά αλλά με το ΠΑΣΟΚ που «κατατρέπει» τους «μεγάλους» του Ελληνικού ποδοσφαίρου...

Στην Κύπρο μια κι ο Ιησους πάλι την πάτησε... και τον καρφώσανε... η ηγεσία του ΑΚΕΛ εξ ουράνιου φωτός;! εμπειραμένη αποφασιζει να σώσει αυτή τον κυπριακό λαό στηριζόμενη στον Κυπριανού ο οποίος χωρίς αυτήν δεν αωζόταν με τίπο-

τε...

Τώρα το πως οι οπαδοί του ΑΚΕΛ θα σωθούν απ' αυτό το ρεζιλίκι είναι μια άλλη ιστορία...

Όσο για τη γιαγιά μου μόλις που τα κατάφερε να σωθεί!

*

Κάθε φορά που θα γράψω κάτι, με απασχολούσε ένα σημαντικό πρόβλημα. Μήπως γράφω για να σώσω τον κόσμο; Σήμερα νομίζω ξεκαθάρισα ότι πρώτα-πρώτα γράφω για να «σώσω» τον εαυτό μου. Σωτήρες δεν υπάρχουν. Όλοι παίζουν το ρόλο τους αφού μας καθήσανε άλλοι στο σβέρκο κι άλλοι στον εγκέφαλο. Για να φύγουν από το σβέρκο πρώτα πρέπει να φύγουν από τον

εγκέφαλο...

Αν ο καθένας αποφασίσει να σώσει πρώτα τον εαυτό του (και δεν εννοώ να σωθεί μόνος του) ο κόσμος θ' αρχίσει να κινείται σε σιγουρούς δρόμους που οδηγούν στην ειρήνη και την πρόοδο.

Προς το παρών ας απασχολήσουν τον καθένα γιατί η Ομόνοια πιάνει πρωτάθλημα ενώ το ΑΚΕΛ δεν πιάνει εξουσία... Γιατί ο Ιησους απότυχε και ίσως πετύχει ο Κυπριανού....

Η λύση υπάρχει στα αίγουρα. Ποια είναι; Βρέστε τη μόνοι σας... Θάναι μια καλή αρχή.

Γ. Τζίβας

Μίνιμουμ Πρόγραμμα ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ: ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ

Μια από τις δικαιολογίες που για δύο δεκαετίες και περισσότερο προβάλλει η ηγεσία του ΑΚΕΛ για την επ' αόριστο αναβολή του ταξικού αγώνα και του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κυπριακής κοινωνίας καθώς και για την αναγκαιότητα της συνεργασίας με τους «πατριώτες» αστούς, είναι το «εθνικό θέμα».

Για χάρη του «εθνικού θέματος» το μεγαλύτερο, το πιο καλά οργανωμένο, το πιο ισχυρό κόμμα της Κύπρου, το κατ' εξοχήν κόμμα της εργατικής τάξης, έχει δεχτεί να ανέχεται την αντεργατική πολιτική των δεξιών κυβερνήσεων και όλα τα συνεπακόλουθα δεινά που επέφερε στην εργατική τάξη της Κύπρου.

Η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων έρχεται τώρα να επισημοποιηθεί με το Μίνιμουμ πρόγραμμα ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ όπου το «εθνικό θέμα» αποτελεί βασικότατο (για την ηγεσία του ΑΚΕΛ) συστατικό.

Αν, πραγματικά, υπήρχαν οποιεσδήποτε προοπτικές η πολιτική αυτή να οδηγήσει σε μια λύση του Κυπριακού που θα διασφάλιζε την επανένωση των δύο βασικών κοινοτήτων της Κύπρου σε μια κοινωνία ειρηνική και ευήμερουσα δεν θα υπήρχε κανένας, μα κανένας λόγος να εναντιώνεται κάποιος κι ιδιαιτέρως οι Μαρξίστες, είτε στη συνεργασία της αριστερας με τους οποιοσδήποτε Κυπριανούς είτε στη διατήρηση του Συστήματος της Μικτής Οικονομίας» (Μίνιμουμ πρόγραμμα) δηλαδή του καπιταλισμού.

ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΟΜΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ. Είναι ακριβώς η πολιτική αυτή της αναβολής της ανεξάρτητης δράσης της εργατικής τάξης και των οργανώσεων της που έχει οδηγήσει, πέρα από τα κοινωνικά και οικονομικά αδιέξοδα (ακρίβεια, ανεργία, σκάνδαλα, διαφθορά) ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΑΘΡΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ, στον ντε-φάκτο διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων, στη διατήρηση του διαχωρισμού και στο ατέλειωτο αδιέξοδο στην εξεύρεση λύσης στο Κυπριακό.

Η δεξιά, που με την πολιτική της δεν κατάφερε να αποτρέψει τις πράσινες γραμμές, τον εγκλωβισμό των Τ/Κυπρίων στους Τ/Κυπριακούς «θύλακες» και τον ντε-φάκτο γεωγραφικό διαχωρισμό, αποδείχτηκε κι αποδεικνύεται

ξανα και ξανα ανίκανη να προσφέρει λύση στο θέμα. Ο λόγος είναι απλός. Τέτοια λύση πάνω σε εθνική βάση είναι αδύνατη.

Το πρόβλημα βρίσκεται στο γεγονός ότι μέσα σε μια καπιταλιστική Κύπρο οι Τουρκοκυπριακές μάζες θα γίνονταν αντικείμενο (όπως συνέβηκε παλιά) εκμετάλλευσης από τους Ελληνοκύπριους καπιταλιστές όπως ακριβώς και οι Ελληνοκυπριακές μάζες. Μπορούσε αυτή την προοπτική δεν είναι καθόλου περιεργό που γίνεται θύματα της σωβινιστικής προπαγάνδας του Ντενκας και της ολιγαρχίας του που αγωνίζεται να διατηρήσει το μονοπώλιο της εκμετάλλευσης των Τ/Κυπρίων. Η κλίμα αυτή έχοντας το στρατιωτικό ισοζύγιο σαφώς με το μέρος της δεν πρόκειται να δεχτεί τίποτε λιγότερο απ' ό,τι μπορεί να επιβάλει: Μια διχοτομική λύση, - λιγότερο ή περισσότερο συγκαλυμμένη - δεν έχει σημασία, - που θα αφήνει τους Τ/Κυπρίους μαντρωμένους κάτω από το ζυγό της δικής της καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Κι εδώ βρίσκεται το κλειδί για τη λύση όχι μόνο του εθνικού θέματος αλλά και της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Το κοινό μέτωπο ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και ταυτόχρονα η αντικατάσταση της διαδικασίας των συνομιλιών ανάμεσα στους αστούς με τη συνεννόηση των κομμάτων και οργανώσεων της εργατικής τάξης.

Μόνο μια τέτοια πολιτική μπορεί να τοποθετήσει τις μάζες των δύο κοινοτήτων στο ίδιο στρατόπεδο. Μόνο μια τέτοια

πολιτική μπορεί να οδηγήσει στην «εκρίζωση του σωβινισμού και» την «καλλιέργεια πνεύματος αμοιβαίας εκτίμησης και σεβασμού μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων». (Μίνιμουμ πρόγραμμα).

«Η καταβολή των δικαιωμάτων σε δικαιούχους Τ/Κυπρίους εργάτες και εργαζόμενους από το κρατικό ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και τα ταμεία Προνοίας, η προσφορά εργασίας σε βιομηχανικές ή άλλες επιχειρήσεις και γενικά η παροχή διευκολύνσεων σε διάφορους τομείς» που προτείνονται στο Μίνιμουμ πρόγραμμα δεν αποτελούν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες ικανοποιητικό αντίβαρο στην παραπλάνηση των μαζών από τους «εθνικούς» καπιταλιστές. Εξ άλλου δεν μπορούν να πείσουν τους Τ/Κυπρίους για ένα κοινό αγώνα για μια Κύπρο λεύτερη χωρίς ιμπεριαλιστικούς στρατούς και ντόπιους και ξένους εκμεταλλευτές, για μια Κύπρο σοσιαλιστική.

Μέθοδοι προσέγγισης των δύο κοινοτήτων υπάρχουν πολλές. Η συνάντηση των αριστερών κομμάτων στην Τρίπολη, παρα την κατάληξη που πάει να πάρει με το κάλεσμα και των δεξιών κομμάτων στις συνομιλίες, έχει αποδείξει πως οι εργατικές οργανώσεις μπορούν να βρουν τρόπους και μεθόδους προσέγγισης και διαλόγου. Αυτό που απουσιάζει είναι η υιοθέτηση μιας επαναστατικής εργατικής πολιτικής αφού θα έχει πια διακοπεί κάθε σχέση με τη δεξιά αφού θα έχει εγκαταλειφθεί η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων.

Τα αριστερά κόμματα της Κύπρου Ε/Κ και Τ/Κ οφείλουν να συζητήσουν και να χτίσουν ένα κοινό πρόγραμμα αγώνα.

Οφείλουν να βρουν τρόπους συνεργασίας και μεταξύ τους και με άλλα εργατικά κόμματα στον κόσμο και στην περιοχή μας, ιδιαίτερα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Αυτή η προοπτική η μόνη προοπτική που μπορεί να συνενώσει τις δύο κοινότητες και ν' αποτρέψει μια για πάντα τον κίνδυνο

νέας σφαγής της εργατικής τάξης των δύο κοινοτήτων έχει δεχτεί ακόμα μια μαχαιρία με τη συνεργασία του πιο μαζικού Ε/Κυπριακού εργατικού κόμματος με τη δεξιά. Κι αυτό έχει γίνει με δικαιολογία ξανα το «εθνικό θέμα»!!

Με την πολιτική της αυτή η Ακελική ηγεσία μπορεί και καθυστερεί το χτίσιμο του κοινού μετώπου των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Δεν μπορεί όμως να σταματήσει την ιστορία. Ούτε μπορεί να διατάξει τον τερματισμό της πάλης των τάξεων!

Η οικονομική κρίση και τα επακόλουθα της οδηγούν όλο και περισσότερες μάζες στην Ε/Κυπριακή και στην Τ/Κυπριακή κοινότητα στην αμφισβήτηση του καπιταλισμού και στο ξεγύμνωμα της προπαγάνδας των αστών και των εργοδοτών για την ανοχή «θυσιών» πάνω σε «θυσίες» για

χάρη του «εθνικού θέματος». (Χαρακτηριστικό παράδειγμα το κλίμα στο πρόσφατο συνέδριο των Τ/Κυπρίων προσφύγων για το οποίο γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο).

Ή ίδια η κρίση του Κυπριακού καπιταλισμού συνδοιασμένη με το αδιέξοδο στις συνομιλίες των αστών που αναπόφευκτα θα συνεχιστεί, δεν θα αργήσουν να οδηγήσουν και στην αμφισβήτηση πάνω σε μαζική κλίμακα των καπιταλιστικών «λύσεων» στο εθνικό θέμα, στην αμφισβήτηση της πολιτικής της συνεργασίας των τάξεων και στο πέταγμα στον σκουπιδοτενεκε της ιστορίας των ξεπερασμένων προασπιστών της.

Η «Σοσιαλιστική Έκφραση»
παρουσιάζει

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ
το αριστούργημα των αδελφών Ταβιάνι

«Πατέρας Αφέντης»

(Padre Padrone)

Όμερο Αντονουτί (Μεγαλέξαντρος)

Α' βραβείο Φεστιβάλ Καννών

ΚΙΝΗΜΑΤΟΘΕΑΤΡΟ ΑΘΗΝΑΙΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΜΑΪΟΥ 1982
ΩΡΑ 8.30 μ.μ.

Προμηθευτείτε τα εισιτήρια σας προς 1.500 μίλς από τα γραφεία της Σ. Εκφρασης
Τηλ. 61553 κι από το ταμείο του Αθηναίου.

Μια και μοναδική ευκαιρία να δείτε ένα φιλμ που άφησε εποχή ενισχύοντας
ταυτόχρονα τη Σοσιαλιστική Εκφραση και τον αγώνα της.

σοσιαλιστική

εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα
Γραφεία της:

Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα
περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 100 μίλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα
Εσωτερικό: £1600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £2.750
Ευρώπη: £3.000
Αμερική: £3.750